

Het meest interessante dat mij op een wandeling door Windhoek, de hoofdstad van Namibië, trof, was een verzameling van ruwe brokken metaal, op een pleintje tussen een stel hoge, moderne gebouwen. Ze rustten op stalen driepoten die uit metalen sokkels staken. Als ze gedumpt waren bij een ijzergieterij zou ik er langs zijn gelopen zonder ze in de gaten te hebben, maar volgens een bordje dat er bij stond waren deze ongeveer 40 tot 50 centimeter grote klompen in een grijs verleden met een geweldige snelheid uit een verre uithoek van de ruimte komen aansuizen en dat maakte dat ik er met andere ogen naar keek dan wanneer ze op een schroothoop hadden gelegen. In onze dampkring verbrandden ze grotendeels door de enorme wrijving met de lucht en wat er van over bleef plofte op aarde neer. Drieëndertig van die brokken heeft men, verspreid over Namibië, gevonden en aangezien de samenstelling van alle identiek was, vermoedden de wetenschappers dat het hele setje van één grote klomp afkomstig was, die niet al te ver van de aarde uiteen is gespat. Een deel van de brokstukken kwam in Namibië terecht, dat toen natuurlijk nog niet Namibië heette en zelfs nog niet South-West Africa. Er schijnt ook een brok ergens in de buurt van het huidige Kaapstad te zijn geland en de rest, waarschijnlijk veel meer dan op dit pleintje stond opgesteld, zal de aarde gemist hebben en is ongetwijfeld nog steeds onderweg in de onmetelijke ruimte of is misschien ondertussen op een verre planeet neergeploft. Op een bordje bij de verroeste brokstukken stond de samenstelling vermeld: 91% ijzer, 8% nikkel, 0,5% kobalt, 0,04% fosfor en verder een beetje koolstof, zwavel, chroom, koper, gallium, germanium en iridium. Het lijstje deed me denken aan het bijvak metaalkunde dat ik tijdens mijn studie elektrotechniek, ook heel lang geleden, kreeg voorgeschoteld. De gedachte drong zich bij me op dat ergens in de onmetelijke ruimte een intelligente beschaving met zorg was bezig geweest een hoogwaardige metaallegering samen te stellen.